

SAMNINGUR
MILLI LÝÐVELDISINS ÍSLANDS
OG
LÝÐVELDISINS ÍTALÍU
TIL AÐ KOMAST HJÁ TVÍSKÖTTUN
OG KOMA Í VEG FYRIR UNDANSKOT
FRÁ SKATTLAGNINGU Á TEKJUR OG EIGNIR

Ríkisstjórn Lýðveldisins Íslands og ríkisstjórn Lýðveldisins Ítalíu,

sem óska að gera með sér samning til að komast hjá tvísköttun og koma í veg fyrir undanskot frá skattlagningu á tekjur og eignir,

hafa komið sér saman um eftirfarandi:

I. kafli.
Gildissvið samningsins.

1. gr.
Aðilar sem samningurinn tekur til.

Samningur þessi tekur til aðila sem eru heimilisfastir í öðru eða báðum samningsríkjunum.

2. gr.

Skattar sem samningurinn tekur til.

1. Samningur þessi tekur til skatta af tekjum og eignum, sem eru lagðir á vegna samningsríkis, sjálfstjórnar- eða stjórnsýsluhéraða eða sveitarstjórna þess, án tillits til þess á hvern hátt þeir eru á lagðir.

2. Til skatta af tekjum og eignum teljast allir skattar sem lagðir eru á heildartekjur, á heildareignir eða á hluta tekna eða eigna, þar með taldir skattar af hagnaði af sölu lausafjár eða fasteigna, skattar af heildarfjárhæð starfslauna eða vinnulauna sem greidd eru af fyrirtækjum, svo og skattar af verðmætisaukningu.

3. Gildandi skattar, sem samningurinn tekur til, eru einkum þessir:

(a) á Íslandi:

- (i) - tekjuskattar ríkissjóðs;
- (ii) - eignarskattar ríkissjóðs;
- (iii) - útsvar,

(hér eftir nefndir „íslenskur skattur“)

(b) á Ítalíu:

- (i) - tekjuskattur á einstaklinga (l'imposta sul reddito delle persone fisiche);
- (ii) - tekjuskattur á fyrirtæki (l'imposta sul reddito delle persone giuridiche);
- (iii) - skattur héraða á framleiðslu (l'imposta regionale sulle attività produttive),

hvort sem þeir eru innheimtir með staðgreiðslu eður ei,

(hér eftir nefndir „ítalskur skattur“).

4. Samningurinn skal einnig taka til allra þeirra skatta, sömu eða að verulegu leyti svipaðrar tegundar, sem lagðir eru á eftir undirritunardag hans til viðbótar við eða í staðinn fyrir gildandi skatta. Bær stjórnvöld í samningsríkjunum skulu gefa hvort öðru upplýsingar um allar verulegar breytingar sem gerðar hafa verið á skattalögum ríkjanna.

II. kafli.
Skilgreiningar.

3. gr.
Almennar skilgreiningar.

1. Í samningi þessum merkja neðangreind hugtök eftirfarandi, nema annað leiði af samhenginu:

(a) „Ítalía“ merkir lýðveldið Ítalía og tekur til sérhvers svæðis utan landhelginnar þar sem Ítalía hefur samkvæmt löggjöf sinni og í samræmi við þjóðarétt fullveldisréttindi að því er varðar rannsóknir og hagnýtingu náttúruauðlinda hafsbotsins, botnlaga hans og hafsins yfir honum;

b) „Ísland“ merkir lýðveldið Ísland og, þegar notað í landfræðilegum skilningi, landsvæði lýðveldisins Íslands, þar með talin landhelgin og sérhvert það svæði utan landhelginnar þar sem Ísland hefur samkvæmt þjóðarétti lögsögu eða fullveldisréttindi að því er varðar hafsbotninn, botnlög hans og hafið yfir honum, og náttúruauðlindir þeirra;

(c) „samningsríki“ og „hitt samningsríkið“ merkja Ísland eða Ítalía eftir því sem samhengið gefur til kynna;

(d) „aðili“ merkir mann, félag og sérhver önnur samtök aðila;

(e) „félag“ merkir sérhverja persónu að lögum eða sérhverja aðra einingu sem telst persóna að lögum að því er skatta varðar;

(f) „fyrirtæki í samningsríki“ og „fyrirtæki í hinu samningsríkinu“ merkja fyrirtæki sem rekið er af aðila heimilisföstum í samningsríki, og fyrirtæki sem rekið er af aðila heimilisföstum í hinu samningsríkinu, eftir því sem við á;

(g) „flutningar á alþjóðaleiðum“ merkir flutninga með skipi eða loftfari sem rekið er af fyrirtæki sem hefur raunverulega framkvæmdastjórn í samningsríki, nema því aðeins að skipið eða loftfarið sé eingöngu notað milli staða í hinu samningsríkinu;

(h) „ríkisborgari“ merkir:

(i) hvern þann mann sem á ríkisfang í samningsríki;

(ii) sérhvern lögaðila, sameignarfélag eða samtök sem byggja réttarstöðu sína sem slík á gildandi lögum samningsríkis;

(i) „bært stjórnvald“ merkir:

(i) á Íslandi, fjármálaráðherra eða fulltrúa hans;

(ii) á Ítalíu, efnahags- og fjármálaráðherra.

2. Við framkvæmd samningsríkis á ákvæðum þessa samnings skulu öll hugtök, sem ekki eru skilgreind í samningnum, nema annað leiði af samhenginu, hafa sömu merkingu og þau hafa samkvæmt lögum viðkomandi samningsríkis að því er varðar þá skatta sem samningurinn tekur til.

4. gr.
Heimilisfastur aðili.

1. Í þessum samningi merkir hugtakið „aðili heimilisfastur í samningsríki“ sérhvern þann aðila sem samkvæmt lögum þess ríkis er skattskyldur þar vegna búsetu, heimilisfesti, aðseturs stjórnar eða af öðrum svipuðum ástæðum. Hugtakið felur þó ekki í sér neinn þann aðila sem eingöngu er skattskyldur í þessu ríki af tekjum sem eiga uppruna sinn í því ríki eða af eignum sem þar eru staðsettar.

2. Þegar maður telst heimilisfastur í báðum samningsríkjunum samkvæmt 1. mgr. skal ákvarða stöðu hans með eftirfarandi hætti:

(a) maður telst einungis heimilisfastur í því ríki þar sem hann á fast heimili. Eigi maður fast heimili í báðum ríkjunum telst hann einungis heimilisfastur í því ríki sem hann er nánar tengdur persónulega og fjárhagslega (miðstöð persónuhagsmuna);

(b) ef ekki er unnt að ákvarða í hvoru ríkinu maður hefur miðstöð persónuhagsmuna sinna, eða ef hann á fast heimili í hvorugu ríkinu, telst hann einungis heimilisfastur í því ríki þar sem hann dvelst að jafnaði;

(c) ef maður dvelst að jafnaði í báðum ríkjunum eða í hvorugu þeirra telst hann einungis heimilisfastur í því ríki þar sem hann á ríkisfang;

(d) ef maður á ríkisfang í báðum ríkjunum eða í hvorugu þeirra skulu bær stjórnvöld í samningsríkjunum leysa málið með gagnkvæmu samkomulagi.

3. Þegar aðili annar en maður telst eiga heimilisfesti í báðum samningsríkjunum samkvæmt 1. mgr. telst hann einungis heimilisfastur í því ríki þar sem raunveruleg framkvæmdastjórn hans hefur aðsetur.

5. gr.
Föst atvinnustöð.

1. Í samningi þessum merkir hugtakið „föst atvinnustöð“ fasta starfsstöð þar sem starfsemi fyrirtækis fer að nokkru eða öllu leyti fram.

2. Hugtakið „föst atvinnustöð“ tekur einkum til:

- (a) aðseturs framkvæmdastjórnar;
- (b) útibús;
- (c) skrifstofu;
- (d) verksmiðju;
- (e) verkstæðis;
- (f) námu, olíu- eða gaslindar, grjótnámu eða annars staðar þar sem náttúruauðlindir eru nýttar;
- (g) byggingarsvæðis eða byggingar- eða uppsetningarframkvæmdar ef það er til staðar eða hún stendur yfir lengur en tólf mánuði.

3. Hugtakið „föst atvinnustöð“ tekur ekki til eftirfarandi:

- (a) nýtingar aðstöðu sem einskorðuð er við geymslu, sýningu eða afhendingu á vörum eða varningi í eigu fyrirtækisins;
- (b) birgðahalds á vörum eða varningi í eigu fyrirtækisins sem eingöngu er ætlaður til geymslu, sýningar eða afhendingar;
- (c) birgðahalds á vörum eða varningi í eigu fyrirtækisins sem eingöngu er ætlaður til vinnslu hjá öðru fyrirtæki;
- (d) fastrar starfsstöðvar sem eingöngu er notuð í sambandi við kaup á vörum eða varningi eða öflun upplýsinga fyrir félagið;
- (e) fastrar starfsstöðvar sem eingöngu er notuð fyrir auglýsingastarfsemi, til dreifingar upplýsinga, vísindalegra rannsókna eða vegna undirbúnings- eða aðstoðarstarfsemi fyrir fyrirtækið.

4. Aðili í samningsríki sem sér um starfsemi fyrir fyrirtæki í hinu samningsríkinu og er ekki óháður umboðsaðili samkvæmt ákvæðum 5. mgr. telst hafa fasta atvinnustöð í fyrrnefnda ríkinu ef hann hefur heimild til að gera samninga fyrir fyrirtækið og beitir henni að jafnaði, nema starfssvið hans takmarkist við innkaup á varningi fyrir fyrirtækið.

5. Fyrirtæki í samningsríki telst ekki hafa fasta atvinnustöð í hinu samningsríkinu eingöngu vegna þess að það rekur þar viðskipti fyrir milligöngu miðlara, umboðsmanns eða annars óháðs umboðsaðila, svo framarlega sem þessir aðilar koma fram innan marka venjulegs atvinnurekstrar síns.

6. Þótt félag, sem er heimilisfast í samningsríki, stjórni eða sé stjórnað af félagi sem er heimilisfast í hinu samningsríkinu eða rekur viðskipti í síðarnefnda ríkinu (annaðhvort frá fastri atvinnustöð eða á annan hátt) leiðir það í sjálfu sér ekki til þess að annað hvort þessara félaga sé föst atvinnustöð hins.

III. kafli.
Skattlagning á tekjur.

6. gr.
Tekjur af fasteign.

1. Tekjur sem aðili heimilisfastur í samningsríki hefur af fasteign (þar með taldar tekjur af landbúnaði eða skógarnytjum) sem staðsett er í hinu samningsríkinu má skattleggja í síðarnefnda ríkinu.
2. Hugtakið „fasteign“ skal hafa þá merkingu sem það hefur samkvæmt lögum þess samningsríkis þar sem fasteignin er. Í öllum tilvikum felur hugtakið í sér fylgifé með fasteign, áhöfn og tæki sem notuð eru í landbúnaði og við skógarnytjar, og réttindi varðandi landeignir samkvæmt ákvæðum almennra laga. Afnotaréttur af fasteign og réttur til breytilegrar eða fastrar þóknunar sem endurgjald fyrir hagnýtingu á eða rétt til hagnýtingar á námum, lindum eða öðrum náttúruauðlindum skulu einnig teljast til fasteigna. Skip, bátar og loftför teljast ekki til fasteigna.
3. Ákvæði 1. mgr. gilda um tekjur af beinni hagnýtingu, leigu og hvers konar öðrum afnotum fasteignar.
4. Ákvæði 1. og 3. mgr. gilda einnig um tekjur af fasteign í eigu fyrirtækis og um tekjur af fasteign sem hagnýtt er til að veita sjálfstæða persónulega þjónustu.

7. gr.
Hagnaður af atvinnurekstri.

1. Hagnaður fyrirtækis í samningsríki skal einungis skattlagður í því ríki nema fyrirtækið hafi með höndum atvinnurekstur í hinu samningsríkinu frá fastri atvinnustöð þar. Ef fyrirtækið hefur slíkan atvinnurekstur með höndum má skattleggja hagnað þess í síðarnefnda ríkinu, en þó einungis að því marki sem rekja má hagnaðinn til nefndrar fastrar atvinnustöðvar.

2. Þegar fyrirtæki í samningsríki hefur með höndum atvinnurekstur í hinu samningsríkinu frá fastri atvinnustöð þar skal hvort samningsríki um sig, nema annað leiði af ákvæðum 3. mgr., telja föstu atvinnustöðinni þann hagnað sem ætla má að komið hefði í hennar hlut ef hún væri sérstakt og sjálfstætt fyrirtæki sem hefði með höndum sams konar eða svipaðan atvinnurekstur við sömu eða svipaðar aðstæður og kæmi að öllu leyti sjálfstætt fram í skiptum við það fyrirtæki sem hún er föst atvinnustöð fyrir.

3. Við ákvörðun hagnaðar fastrar atvinnustöðvar skal leyfa sem frádrátt útgjöld sem stofnað er til af hálfu föstu atvinnustöðvarinnar, þar með talinn kostnað við framkvæmdastjórn og almenna stjórnun, hvort heldur kostnaðurinn er til orðinn í því ríki þar sem fasta atvinnustöðin er eða annars staðar.

4. Að því leyti sem venja hefur verið í samningsríki að ákvarða hagnað sem talinn er fastri atvinnustöð á grundvelli skiptingar heildarhagnaðar fyrirtækisins milli hinna ýmsu hluta þess skal ekkert í 2. mgr. útiloka það samningsríki frá því að ákvarða skattskyldan hagnað eftir þeirri skiptingu sem tíðkast hefur. Aðferð sú sem notuð er við skiptinguna skal eftir sem áður vera þannig að niðurstaðan verði í samræmi við þær meginreglur sem felast í þessari grein.

5. Engan hagnað skal telja fastri atvinnustöð eingöngu vegna kaupa hennar á vörum eða varningi fyrir fyrirtækið.

6. Við beitingu ákvæða undanfarandi málsgreina skal hagnaður, sem talinn er fastri atvinnustöð, ákvarðast eftir sömu reglum frá ári til árs nema rík og fullnægjandi ástæða sé til annars.

7. Þegar hagnaður felur í sér tekjur, sem sérstök ákvæði eru um í öðrum greinum þessa samnings, skulu ákvæði þessarar greinar ekki hafa áhrif á gildi þeirra ákvæða.

8. gr.
Siglingar og loftferðir.

1. Hagnaður af rekstri skipa eða loftfara í flutningum á alþjóðaleiðum skal einungis skattlagður í því samningsríki þar sem raunveruleg framkvæmdastjórn fyrirtækisins hefur aðsetur.
2. Ef aðsetur raunverulegrar framkvæmdastjórnar útgerðarfyrirtækis er um borð í skipi skal hún teljast hafa aðsetur í því samningsríki þar sem heimahöfn skipsins er eða, ef ekki er um slíka heimahöfn að ræða, í því samningsríki þar sem útgerðarmaður skipsins er heimilisfastur.
3. Ákvæði 1. mgr. skulu einnig eiga við um hagnað sem hlýst af þátttöku í rekstrarsamvinnu („pool“), sameiginlegu fyrirtæki eða alþjóðlegum rekstrarsamtökum.

9. gr.
Tengd fyrirtæki.

1. Þegar

(a) fyrirtæki í samningsríki tekur beinan eða óbeinan þátt í stjórn eða yfirlýðum fyrirtækis í hinu samningsríkinu, eða á, beint eða óbeint, hluta af fjármagni þess, eða

(b) sömu aðilar taka beinan eða óbeinan þátt í stjórn eða yfirlýðum fyrirtækis í samningsríki, svo og fyrirtækis í hinu samningsríkinu, eða eiga, beint eða óbeint, hluta af fjármagni þeirra,

og hlutaðeigandi fyrirtæki semja eða setja í öðru hvoru tilvikinu skilmála um innbyrðis samband sitt á viðskipta- eða fjármálasviðinu, sem eru frábrugðnir því sem væri ef fyrirtækin væru óháð hvort öðru, má allur hagnaður, sem án þessara skilmála hefði runnið til annars fyrirtækisins, en rennur ekki til þess vegna skilmálanna, teljast til hagnaðar þess fyrirtækis og skattleggjast samkvæmt því.

2. Þegar samningsríki telur til hagnaðar fyrirtækis í því ríki – og skattleggur samkvæmt því – hagnað fyrirtækis í hinu samningsríkinu sem hefur verið skattlagður í því ríki, og hagnaðurinn sem þannig er innifalinn er hagnaður sem hefði runnið til fyrirtækisins í fyrrnefnda ríkinu ef skilmálarnir sem samið var um milli þessara tveggja fyrirtækja hefðu verið þeir sömu og samið hefði verið um milli óháðra fyrirtækja, skal síðarnefnda ríkið gera viðeigandi leiðréttingu á fjárhæð þess skatts sem lagður er þar á þennan hagnað. Slík leiðrétting skal aðeins gerð samkvæmt gagnkvæmu samkomulagi sem fjallað er um í 26. gr. þessa samnings.

10. gr.

Arður.

1. Arð, sem félag heimilisfast í samningsríki greiðir aðila heimilisföstum í hinu samningsríkinu, má skattleggja í síðarnefnda ríkinu.

2. Slíkan arð má þó einnig skattleggja í því samningsríki þar sem félagið sem greiðir arðinn er heimilisfast og samkvæmt lögum þess ríkis. Sé viðtakandi arðsins raunverulegur eigandi hans skal skatturinn sem þannig er á lagður eigi vera hærri en:

(a) 5 af hundraði af vergri fjárhæð arðsins ef raunverulegi eigandinn er félag (annað en sameignarfélag) sem hefur, beint eða óbeint, átt að minnsta kosti 10 af hundraði eignarhlutdeild í félaginu sem greiðir arðinn í að minnsta kosti 12 mánuði áður en tilkynnt var um arðinn;

(b) 15 af hundraði af vergri fjárhæð arðsins í öllum öðrum tilvikum.

Bær stjórnvöld í samningsríkjunum skulu með gagnkvæmu samkomulagi setja nánari reglur um framkvæmd þessara takmarkana.

Þessi málsgrein hefur engin áhrif á skattlagningu félagsins að því er varðar þann hagnað sem arðurinn er greiddur af.

3. Hugtakið „arður“ merkir í þessari grein tekjur af hlutabréfum, ágóðahlutaskírteinum eða ágóðahlutaréttindum, námuhlutabréfum, stofnbrefum eða öðrum réttindum sem ekki eru skuldakröfur er veita rétt til hlutdeildar í hagnaði, svo og tekjur af öðrum félagsréttindum sem farið er með við skattlagningu á sama hátt og tekjur af hlutabréfum samkvæmt skattalöggjöf þess ríkis þar sem félagið sem framkvæmir úthlutunina er heimilisfast.

4. Ákvæði 1. og 2. mgr. gilda ekki þegar raunverulegur eigandi arðsins er heimilisfastur í samningsríki og hann rekur starfsemi frá fastri atvinnustöð í hinu samningsríkinu þar sem félagið sem greiðir arðinn er heimilisfast, eða hann veitir sjálfstæða persónulega þjónustu frá fastri stöð í síðarnefnda ríkinu, og hlutareignin sem arðurinn er greiddur af er raunverulega bundin við slíka fasta atvinnustöð eða fasta stöð. Í því tilviki er arðurinn skattskyldur í síðarnefnda samningsríkinu samkvæmt lögum þess.

5. Ef félag sem er heimilisfast í samningsríki fær hagnað eða tekjur frá hinu samningsríkinu getur síðarnefnda ríkið ekki skattlagt arðinn sem félagið greiðir nema að því leyti sem arðurinn er greiddur aðila heimilisföstum í síðarnefnda ríkinu eða að því leyti sem hlutareignin sem arðurinn er greiddur af er raunverulega bundin við fasta atvinnustöð eða fasta stöð í síðarnefnda ríkinu né heldur skattlagt óúthlutaðan hagnað félagsins. Þetta gildir jafnt þótt arðurinn sem greiddur er eða óúthlutaði hagnaðurinn sé að öllu eða nokkru leyti hagnaður eða tekjur sem hafa myndast í síðarnefnda ríkinu.

11. gr.

Vextir.

1. Vexti, sem myndast í samningsríki og greiddir eru aðila sem er heimilisfastur í hinu samningsríkinu, má aðeins skattleggja í síðarnefnda ríkinu ef aðilinn er raunverulegur eigandi vaxtanna.

2. Hugtakið „vextir“ í þessari grein merkir tekjur af ríkisverðbréfum, skuldabréfum eða skuldaviðurkenningum, hvort sem þær eru tryggðar með veði í fasteign eða ekki og hvort sem þeim fylgir réttur til hlutdeildar í hagnaði eða tekjur af hvers konar skuldakröfum, sem og aðrar tekjur sem lagðar eru að jöfnu við tekjur af lánsfé samkvæmt skattalögum ríkisins þar sem tekjurnar myndast.

3. Ákvæði 1. mgr. gildir ekki þegar raunverulegur eigandi vaxtanna er heimilisfastur í samningsríki og hann rekur starfsemi frá fastri atvinnustöð í hinu samningsríkinu þar sem vextirnir myndast, eða hann veitir sjálfstæða persónulega þjónustu frá fastri stöð í síðarnefnda ríkinu, og skuldakrafan sem vextirnir eru greiddir af er raunverulega bundin við slíka fasta atvinnustöð eða fasta stöð. Í því tilviki eru vextirnir skattskyldir í síðarnefnda samningsríkinu samkvæmt lögum þess.

4. Þegar vaxtafjárhæðin er hærri, miðað við þá skuldakröfu sem hún er greidd af vegna sérstaks sambands milli greiðanda og raunverulegs eiganda, eða milli þeirra beggja og þriðja aðila, en sú vaxtafjárhæð sem greiðandi og raunverulegur eigandi hefðu samið um ef þetta sérstaka samband hefði ekki verið fyrir hendi, skulu ákvæði þessarar greinar einungis gilda um síðarnefndu fjárhæðina. Þegar þannig háttar til skal fjárhæðin sem umfram er skattlögð samkvæmt lögum hvors samningsríkis um sig að teknu tilliti til annarra ákvæða þessa samnings.

12. gr.

Þóknanir.

1. Þóknanir, sem myndast í samningsríki og eru raunverulega í eigu aðila heimilisfasts í hinu samningsríkinu, má skattleggja í síðarnefnda ríkinu.

2. Slíkar þóknanir má þó einnig skattleggja í samningsríkinu þar sem þær myndast og samkvæmt lögum þess ríkis. Sé raunverulegur eigandi þóknananna hins vegar heimilisfastur í hinu samningsríkinu skal skatturinn sem þannig er lagður á ekki vera hærri en 5 af hundraði af vergri fjárhæð þóknananna. Bær stjórnvöld í samningsríkjunum skulu með gagnkvæmu samkomulagi setja nánari reglur um framkvæmd þessara takmarkana.

3. Hugtakið „þóknanir“ merkir í þessari grein hvers konar greiðslur sem tekið er við sem endurgjaldi fyrir afnot eða rétt til afnota af hvers konar höfundarrétti á verkum á sviði bókmennta, lista eða vísinda, þar með töldum tölvuhugbúnaði, kvikmyndum, filmum eða böndum fyrir sjónvarp eða hlóðvarp, hvers konar einkaleyfum, vörumerkjum, hönnun eða líkani, áætlun, leynilegri formúlu eða framleiðsluaðferð, eða fyrir afnot eða rétt til afnota af iðnaðar-, viðskipta- eða vísindabúnaði, og fyrir upplýsingar um reynslu á sviði iðnaðar, viðskipta eða vísinda.

4. Ákvæði 1. og 2. mgr. gilda ekki þegar raunverulegur eigandi þóknanna er heimilisfastur í samningsríki og hann rekur starfsemi frá fastri atvinnustöð í hinu samningsríkinu þar sem þóknanirnar myndast, eða hann veitir sjálfstæða persónulega þjónustu frá fastri stöð í síðarnefnda ríkinu, og réttindin eða eignin sem þóknanirnar stafa frá er raunverulega bundin við slíka fasta atvinnustöð eða fasta stöð. Í því tilviki eru þóknanirnar skattskyldar í hinu samningsríkinu samkvæmt lögum þess.

5. Þóknanir skulu taldar myndast í samningsríki þegar greiðandinn er heimilisfastur í því ríki. Þegar sá aðili, sem greiðir þóknanirnar, hvort sem hann er heimilisfastur í samningsríki eða ekki, hefur fasta atvinnustöð eða fasta stöð í samningsríki og skyldan til að greiða þóknanirnar er tengd hinni föstu atvinnustöð eða föstu stöð og þóknanirnar eru gjaldfærðar hjá hinni föstu atvinnustöð eða föstu stöð, skulu þær þó taldar myndast í því ríki þar sem hin fasta atvinnustöð eða fasta stöð er staðsett.

6. Þegar fjárhæð þóknana er hærri, miðað við þau afnot, réttindi eða upplýsingar sem þær eru greiðsla fyrir vegna sérstaks sambands milli greiðanda og raunverulegs eiganda, eða milli þeirra beggja og þriðja aðila, en sú fjárhæð sem greiðandi og raunverulegur eigandi hefðu samið um ef þetta sérstaka samband hefði ekki verið fyrir hendi skulu ákvæði þessarar greinar einungis gilda um síðarnefndu fjárhæðina. Þegar þannig háttar til skal fjárhæðin sem umfram er skattlögð samkvæmt lögum hvors samningsríkis um sig að teknu tilliti til annarra ákvæða þessa samnings.

13. gr.

Söluhagnaður af eignum.

1. Hagnað af sölu fasteigna, eins og hann er skilgreindur í 2. mgr. 6. gr., má skattleggja í samningsríkinu þar sem slík eign er staðsett.

2. Hagnað, sem hlýst af sölu lausafjár sem er hluti atvinnurekstrareignar fastrar atvinnustöðvar sem fyrirtæki í samningsríki hefur í hinu samningsríkinu, eða lausafjár sem tilheyrir fastri stöð sem aðili heimilisfastur í samningsríki hefur til þess að veita sjálfstæða persónulega þjónustu í hinu samningsríkinu, má skattleggja í síðarnefnda ríkinu. Sama gildir um hagnað af sölu á slíkri fastri atvinnustöð (einni sér eða ásamt fyrirtækinu í heild) eða slíkri fastri stöð.

3. Hagnaður, sem hlýst af sölu skipa eða loftfara sem notuð eru í flutningum á alþjóðaleiðum, eða lausafjár sem tengt er notkun slíkra skipa eða loftfara, skal aðeins skattlagður í því samningsríki þar sem raunveruleg framkvæmdastjórn fyrirtækisins hefur aðsetur.

4. Hagnaður, sem hlýst af sölu annarra eigna en getið er í 1., 2. og 3. mgr., skal einungis skattlagður í því samningsríki þar sem seljandinn er heimilisfastur.

5. Ákvæði 4. mgr. skulu ekki hafa áhrif á rétt hvors samningsríkis til að leggja skatt samkvæmt lögum sínum á hagnað af sölu hlutabréfa og ágóðahlutaréttinda í félagi, sé fjármagni félagsins að fullu eða að hluta skipt upp í hlutabréf og félagið er þar heimilisfast samkvæmt lögum þess ríkis, sem maður hlýtur sem er heimilisfastur í hinu samningsríkinu og hefur verið heimilisfastur í fyrrnefnda ríkinu á síðustu fimm árum fyrir sölu hlutabréfanna eða ágóðahlutaréttindanna.

14. gr.

Sjálfstæð persónuleg þjónusta.

1. Tekjur, sem aðili heimilisfastur í samningsríki hefur af sérfræðiþjónustu eða öðru sjálfstæðu starfi af svipuðum toga, skulu einungis skattlagðar í því ríki nema hann hafi að jafnaði fasta stöð í hinu samningsríkinu til þess að leysa af hendi störf sín. Ef hann hefur slíka fasta stöð má leggja skatt á tekjurnar í síðarnefnda samningsríkinu, en þó einungis á þann hluta þeirra sem rekja má til þessarar föstu stöðvar.

2. Hugtakið „sérfræðiþjónusta“ merkir einkum sjálfstæð störf á sviði vísinda, bókmennta, lista, uppeldis- eða kennslumála, svo og sjálfstæð störf lækna, lögfræðinga, verkfræðinga, arkitekta, tannlækna og endurskoðenda.

15. gr.
Launað starf.

1. Með þeim undantekningum sem um ræðir í 16., 18., 19. og 20. gr. skulu starfslaun, vinnulaun og annað svipað endurgjald, sem aðili heimilisfastur í samningsríki fær fyrir starf sitt, einungis skattlögð í því ríki, nema starfið sé leyst af hendi í hinu samningsríkinu. Ef starfið er leyst þar af hendi má skattleggja endurgjaldið fyrir það í síðarnefnda ríkinu.

2. Þrátt fyrir ákvæði 1. mgr. skal endurgjald, sem aðili heimilisfastur í samningsríki fær fyrir starf sem hann leysir af hendi í hinu samningsríkinu, einungis skattlagt í fyrrnefnda ríkinu ef:

(a) viðtakandinn dvelur í hinu ríkinu í eitt eða fleiri skipti, þó ekki lengur en 183 daga samtals á tólf mánaða tímabili sem hefst eða lýkur á viðkomandi skattári, og

(b) endurgjaldið er greitt af eða fyrir hönd vinnuveitanda sem er ekki heimilisfastur í hinu ríkinu, og

(c) endurgjaldið er ekki gjaldfært hjá fastri atvinnustöð eða fastri stöð sem vinnuveitandinn hefur í hinu ríkinu.

3. Þrátt fyrir undanfarandi ákvæði þessarar greinar má skattleggja endurgjald fyrir starf unnið um borð í skipi eða loftfari sem notað er í flutningum á alþjóðaleiðum í því samningsríki þar sem raunveruleg framkvæmdastjórn fyrirtækisins hefur aðsetur.

16. gr.
Stjórnarlaun.

Stjórnarlaun og aðrar svipaðar greiðslur, sem aðili heimilisfastur í samningsríki fær fyrir setu í stjórn félags sem heimilisfast er í hinu samningsríkinu, má skattleggja í síðarnefnda ríkinu.

17. gr.

Listamenn og íþróttamenn.

1. Þrátt fyrir ákvæði 14. og 15. gr. má skattleggja tekjur aðila heimilisfasts í samningsríki sem hann aflar í hinu samningsríkinu með persónulegum störfum sem skemmtikraftur, svo sem leikari í leikhúsi eða kvikmyndum, listamaður í hljóðvarpi eða sjónvarpi, eða tónlistarmaður, eða sem íþróttamaður, í síðarnefnda ríkinu.

2. Þegar tekjur af persónulegu starfi, sem skemmtikraftur eða íþróttamaður leysir af hendi sem slíkur, renna ekki til skemmtikraftsins eða íþróttamannsins sjálfs heldur til annars aðila má, þrátt fyrir ákvæði 7., 14. og 15. gr., skattleggja tekjurnar í því samningsríki þar sem starfsemi skemmtikraftsins eða íþróttamannsins fer fram.

18. gr.
Eftirlaun.

1. Með fyrirvara um 2. mgr. 19. gr. skulu eftirlaun og annað svipað endurgjald sem greitt er aðila heimilisföstum í samningsríki vegna fyrri starfa hans einungis skattlögð í því ríki.

2. Ef aðili heimilisfastur í samningsríki fær heimilisfesti í hinu samningsríkinu verða geiðslur sem viðkomandi fær sem uppsagnargreiðslur (bætur) við starfslok hans í fyrrnefnda ríkinu, eða álíka óskiptar greiðslur, einungis skattskyldar í fyrrnefnda samningsríkinu. Hugtakið „uppsagnargreiðslur (bætur)“ merkir í þessari grein allar greiðslur í kjölfar þess að starfi eða ráðningu aðila er lokið.

19. gr.
Opinbert starf.

1. a) Starfslaun, vinnulaun og annað svipað endurgjald, að undanskildum eftirlaunum, sem greidd eru af samningsríki eða sjálfstjórnar- eða stjórnsluhéraði eða sveitarstjórn þess til manns fyrir störf hans í þjónustu þess ríkis eða héraðs eða sveitarstjórnar þess, skulu einungis skattlögð í því ríki.

b) Slík starfslaun, vinnulaun og annað svipað endurgjald skulu þó einungis skattlögð í hinu samningsríkinu ef starfið er leyst þar af hendi og maðurinn er heimilisfastur í því ríki og:
 - (i) er ríkisborgari þess ríkis, en ekki ríkisborgari fyrrnefnda ríkisins; eða
 - (ii) er ekki ríkisborgari fyrrnefnda ríkisins og tók ekki upp heimilisfesti í síðarnefnda ríkinu til þess eins að leysa þetta starf af hendi.

2. a) Öll eftirlaun, sem greidd eru af eða úr sjóðum stofnuðum af samningsríki eða sjálfstjórnar- eða stjórnsluhéraði eða sveitastjórn þess til manns fyrir störf hans í þjónustu þess ríkis eða héraðs eða sveitastjórnar þess, skulu einungis skattlögð í því ríki.

b) Slík eftirlaun skulu þó einungis skattlögð í hinu samningsríkinu ef maðurinn er ríkisborgari og hefur heimilisfesti í því ríki án þess að vera ríkisborgari þess ríkis þar sem eftirlaunanna er aflað.

3. Ákvæði 15., 16., 17. og 18. gr. skulu gilda um starfslaun, vinnulaun og annað svipað endurgjald, og um eftirlaun sem greidd eru fyrir störf leyst af hendi í tengslum við atvinnurekstur á vegum samningsríkis eða sjálfstjórnar- eða stjórnsluhéraðs eða sveitastjórnar þess.

20. gr.
Prófessorar og kennarar.

Maður sem heimsækir samningsríki í boði þess ríkis, háskóla, framhaldsskóla, skóla, safns eða annarrar menningarstofnunar í því ríki eða samkvæmt opinberri skiptiáætlun á menningar- eða menntasviði og dvelur þar í tvö ár eða skemur í þeim tilgangi einum að kenna, halda fyrirlestra eða stunda rannsóknir við slíka stofnun, og sem er eða var síðast fyrir heimsóknina heimilisfastur í hinu samningsríkinu, skal undanþeginn skatti vegna endurgjalds fyrir þessi störf í fyrrnefnda ríkinu, að því tilskildu að endurgjaldið sé skattlagt í síðarnefnda samningsríkinu.

21. gr.

Nemendur og starfsnemar.

Námsmaður eða starfsnemi, sem er eða var síðast fyrir komu sína til sammingsríkis heimilisfastur í hinu sammingsríkinu og sem dvelur í fyrrnefnda ríkinu einungis vegna náms síns eða þjálfunar, skal undanþeginn skattlagningu í því ríki á greiðslur sem hann fær til að standa straum af kostnaði við framfærslu sína, nám eða þjálfun, enda stafi slíkar greiðslur frá aðilum utan þess ríkis.

22. gr.
Aðrar tekjur.

1. Tekjur, sem aðili heimilisfastur í samningsríki aflar og ekki er fjallað um í fyrri greinum þessa samnings, skulu einungis skattlagðar í því ríki og gildir einu hvar þeirra er aflað.

2. Ákvæði 1. mgr. skulu ekki gilda um tekjur, að undanskildum tekjum af fasteign eins og hún er skilgreind í 2. mgr. 6. gr., ef viðtakandi teknanna er heimilisfastur í samningsríki og hann rekur starfsemi í hinu samningsríkinu frá fastri atvinnustöð sem þar er staðsett eða hann veitir sjálfstæða persónulega þjónustu í síðarnefnda ríkinu frá fastri stöð sem þar er staðsett, og réttindin eða eignin sem tekjurnar stafa frá er raunverulega bundin við slíka fasta starfsstöð eða fasta stöð. Í því tilviki eru tekjurnar skattlagðar í síðarnefnda samningsríkinu samkvæmt lögum þess.

IV. kafli.
Skattlagning eigna.

23. gr.
Eignir.

1. Eign, sem fólgin er í fasteign sem getið er í 6. gr. sem er í eigu aðila heimilisfasts í samningsríki og staðsett er í hinu samningsríkinu, má skattleggja í síðarnefnda ríkinu.
2. Eign, sem fólgin er í lausafé sem er hluti atvinnurekstrareigna fastrar atvinnustöðvar sem fyrirtæki í samningsríki hefur í hinu samningsríkinu eða í lausafé sem tilheyrir fastri stöð sem aðili heimilisfastur í samningsríki hefur til þess að veita sjálfstæða persónulega þjónustu í hinu samningsríkinu, má skattleggja í síðarnefnda ríkinu.
3. Eign, sem fólgin er í skipum eða loftförum sem notuð eru í flutningum á alþjóðaleiðum, svo og í lausafé sem tengt er rekstri slíkra skipa og loftfara, skal einungis skattlögð í því samningsríki þar sem raunveruleg framkvæmdastjórn fyrirtækisins hefur aðsetur.
4. Allar aðrar eignir aðila heimilisfasts í samningsríki skulu einungis skattlagðar í því ríki.

V. kafli.
Aðferðir til að koma í veg fyrir tvísköttun.

24. gr.
Aðferðir til að komast hjá tvísköttun.

1. Samþykkt er að komast skuli hjá tvísköttun samkvæmt eftirfarandi málsgreinum þessarar greinar.

2. Á Ítalíu:

Ef aðili heimilisfastur á Ítalíu hefur tekjur sem eru skattskyldar á Íslandi geta ítölsk stjórnvöld við ákvörðun tekjuskatts sem tilgreindur er í 2. gr. samningsins talið viðkomandi tekjur með skattstofninum, nema sérstök ákvæði samningsins kveði á um annað.

Í því tilviki skulu ítölsk stjórnvöld draga frá skattinum þannig reiknuðum tekjuskattinn sem greiddur er á Íslandi, að því tilskildu að upphæðin sé ekki hærri en sem nemur þeim hluta ítalska skattsins sem tekjurnar bera.

Enginn frádráttur er þó veittur ef tekjurnar bera lokaafdráttar- eða staðgreiðsluskatt á Ítalíu að beiðni móttakanda teknanna samkvæmt ítölskum lögum.

3. Á Íslandi:

Þegar aðili heimilisfastur á Íslandi hefur tekjur eða á eignir, sem samkvæmt ákvæðum þessa samnings má skattleggja á Ítalíu, skulu íslensk stjórnvöld heimila:

a) að dregin sé frá tekjuskatti þessa heimilisfasta aðila upphæð sem nemur þeim tekjuskatti sem greiddur er á Ítalíu;

b) að dregin sé frá eignarskatti þessa heimilisfasta aðila upphæð sem nemur þeim eignarskatti sem greiddur er á Ítalíu.

Frádráttur þessi skal þó aldrei vera hærri en sá hluti tekjuskattsins eða eignarskattsins sem reiknaður var fyrir slíkan frádrátt sem lagður er á þær tekjur eða þær eignir, eftir því sem við á, sem skattleggja má á Ítalíu.

Þegar aðili heimilisfastur á Íslandi hefur tekjur eða á eignir, sem eru undanþegnar skattlagningu á Ítalíu samkvæmt ákvæðum samningsins, er íslenskum stjórnvöldum þó heimilt við ákvörðun skatta á aðrar tekjur eða eignir þessa heimilisfasta aðila að taka tillit til þeirra tekna eða eigna sem undanþegnar eru skattlagningu.

VI. kafli.
Sérstök ákvæði.

25. gr.
Bann við mismunun.

1. Ríkisborgarar samningsríkis skulu ekki sæta annarri eða þyngri skattlagningu eða kröfum í því sambandi í hinu samningsríkinu en ríkisborgarar þess ríkis sæta eða unnt er að láta þá sæta við sömu aðstæður. Þrátt fyrir ákvæði 1. gr. gildir þetta ákvæði einnig um aðila sem eru ekki heimilisfastir í öðru hvoru eða báðum samningsríkjunum.

2. Skattlagning fastrar atvinnustöðvar, sem fyrirtæki í samningsríki hefur í hinu samningsríkinu, skal ekki vera óhagstæðari í síðarnefnda ríkinu en skattlagning á fyrirtæki í því ríki sem hafa sams konar starfsemi með höndum. Þetta ákvæði ber ekki að túlka þannig að það skyldi samningsríki til að veita aðilum heimilisföstum í hinu samningsríkinu nokkurn þann persónufrádrátt, ívilnanir og lækkun skatta vegna hjúskaparstöðu eða fjölskylduframfærslu sem það veitir þeim aðilum sem þar eru heimilisfastir.

3. Vextir, þóknanir og aðrar greiðslur, sem fyrirtæki í samningsríki greiðir til aðila heimilisfasts í hinu samningsríkinu, skulu vera frádráttarbærar við ákvörðun skattskylds hagnaðar fyrirtækisins með sömu skilyrðum og ef þær hefðu verið greiddar til aðila heimilisfasts í fyrrnefnda ríkinu nema ákvæði 1. mgr. 9. gr., 4 mgr. 11. gr. eða 6. mgr. 12. gr. eigi við. Á sama hátt skulu allar skuldir fyrirtækis í samningsríki við aðila heimilisfastan í hinu samningsríkinu vera frádráttarbærar við ákvörðun skattskyldra tekna fyrirtækisins með sömu skilyrðum og ef til þeirra hefði verið stofnað við aðila heimilisfastan í fyrrnefnda ríkinu.

4. Þótt fjármagn fyrirtækja í samningsríki sé að öllu eða nokkru leyti, beint eða óbeint, í eigu eða undir stjórn eins eða fleiri aðila sem eru heimilisfastir í hinu samningsríkinu skulu þau þó ekki sæta annarri eða þyngri skattlagningu eða öðrum kröfum í því sambandi í fyrrnefnda samningsríkinu en fyrirtæki svipaðrar tegundar sem heimilisföst eru í fyrrnefnda ríkinu sæta eða unnt er að láta þau sæta.

5. Þrátt fyrir ákvæði 2. gr. skulu ákvæði þessarar greinar gilda um hvers konar skatta, hverju nafni sem þeir nefnast.

26. gr.

Framkvæmd gagnkvæms samkomulags.

1. Þegar aðili telur að ráðstafanir sem gerðar eru af öðru hvoru eða báðum samningsríkjunum leiði til eða muni leiða til skattlagningar að því er hann varðar sem ekki er í samræmi við ákvæði þessa samnings getur hann, án þess að það skerði rétt hans til að nýta sér þau réttarræði sem lög þessara ríkja kveða á um, lagt málið fyrir bært stjórnvald í því samningsríki þar sem hann er heimilisfastur eða, falli mál hans undir ákvæði 1. mgr. 25. gr., í því samningsríki þar sem hann á ríkisfang. Mál verður að leggja fyrir innan tveggja ára frá því að fyrsta tilkynningin berst um aðgerðir sem leiða til skattlagningar sem ekki er í samræmi við ákvæði samningsins.

2. Ef hið bæra stjórnvald telur að mótmælin séu á rökum reist en getur þó ekki sjálft leyst málið á viðunandi hátt skal það leitast við leysa málið með gagnkvæmu samkomulagi við bært stjórnvald í hinu samningsríkinu í því skyni að komast hjá skattlagningu sem ekki er í samræmi við ákvæði samningsins. Slíkt samkomulag skal koma til framkvæmda óháð öllum tímatakörkunum sem í gildi eru samkvæmt lögum samningsríkjanna.

3. Bær stjórnvöld í samningsríkjunum skulu með gagnkvæmu samkomulagi leitast við að leysa sérhvern vanda eða vafaatriði varðandi túlkun eða beitingu samningsins. Þau geta einnig ráðgast sín á milli í því skyni að komast hjá tvísköttun í tilvikum sem ekki er fjallað um í samningnum.

4. Bær stjórnvöld í samningsríkjunum geta haft beint samband sín á milli í því skyni að ná samkomulagi í samræmi við undanfarandi málsgreinar. Þegar ráðlegt þykir að fram fari munnleg skoðanaskipti til að ná samkomulagi geta slík samskipti farið fram á vettvangi nefndar sem í sitja fulltrúar bærra stjórnvalda samningsríkjanna.

5. Ef vandamál eða vafaatriði koma upp varðandi túlkun eða beitingu samningsins sem bærum stjórnvöldum tekst ekki, innan tveggja ára frá því ágreiningur rís, að leysa með gagnkvæmu samkomulagi í samræmi við undanfarandi málsgreinar þessarar greinar geta bær stjórnvöld og skattgreiðandi fallist á að leggja málið fyrir gerðardóm, að því tilskildu að skattgreiðandi gefi skriflegt samþykki sitt fyrir því að teljast bundinn af niðurstöðu dómsins. Niðurstaða gerðadómsins í tilteknu máli skal vera bindandi fyrir bæði ríkin að því er það mál varðar. Bær stjórnvöld beggja samningsríkjanna skulu koma sér saman um málsmeðferð með gagnkvæmu samkomulagi.

27. gr.

Skipti á upplýsingum.

1. Bær stjórnvöld í samningsríkjunum skulu skiptast á þeim upplýsingum sem máli skipta fyrir framkvæmd ákvæða þessa samnings eða innlendra laga um hvers konar skatta sem lagðir eru á af hálfu samningsríkis, sjálfstjórnar- eða stjórnsýsluhéraða eða sveitastjórna þess, að því leyti að viðkomandi skattlagning er í samræmi við ákvæði samningsins og til að koma í veg fyrir undanskot. Skipti á upplýsingum takmarkast ekki við ákvæði 1. og 2. gr. Með allar upplýsingar sem móttækjar

eru af samningsríki skal fara sem trúnaðarmál á sama hátt og farið er með upplýsingar sem aflað er samkvæmt lögum þess ríkis og skulu eingöngu gerðar kunnar aðilum eða stjórnvöldum (þar með töldum dómstólum og stjórnsluaðilum) sem hafa með höndum álagningu eða innheimtu á þeim sköttum sem fyrsti málsliður vísar til eða fullnustu- eða ákærvald varðandi þá skatta eða úrskurði um kærur vegna þeirra skatta. Þessir aðilar eða stjórnvöld skulu einungis nota upplýsingarnar í greindum tilgangi. Þeim er heimilt að gera slíkar upplýsingar opinberar við málarekstur fyrir dómstólum eða í dómsniðurstöðum.

2. Ákvæði 1. mgr. skal í engu tilviki skýra þannig að þau leggi skyldur á samningsríki til að:

- (a) framkvæma stjórnsluráðstafanir sem víkja frá lögum eða stjórnsluvenjum þess eða hins samningsríkisins;
- (b) veita upplýsingar sem ekki er unnt að afla samkvæmt lögum eða eðlilegum stjórnsluvenjum þess eða hins samningsríkisins;
- (c) veita upplýsingar sem myndu ljósra upp leyndarmálum eða framleiðsluaðferðum á sviði viðskipta, atvinnumála, iðnaðar, verslunar eða sérfræðipækkingar eða veita upplýsingar sem myndu stríða gegn almannareglu (ordre public) ef þær væru gerðar opinberar.

28. gr.

Sendiráðsmenn og starfsmenn ræðisstofnana.

Ekkert í þessum samningi skal hafa áhrif á skattaívilnanir sem sendiráðsmenn eða starfsmenn ræðisstofnana njóta samkvæmt almennum þjóðréttarreglum eða ákvæðum sérstakra samninga.

29. gr.

Endurgreiðslur.

1. Staðgreiðslu- eða afdráttarskattar í samningsríki verða endurgreiddir að beiðni skattgreiðanda eða ríkisins sem hann hefur heimilisfesti í ef ákvæði þessa samnings hafa áhrif á réttinn til að innheimta viðkomandi skatta.

2. Endurgreiðslukröfum, sem skal leggja fram innan tímamarka sem tilgreind eru í lögum viðkomandi samningsríkis, skal fylgja opinbert vottorð frá því samningsríki sem skattgreiðandinn hefur heimilisfesti í þar sem staðfest eru nauðsynleg skilyrði til þeirra ívilnana sem kveðið er á um í þessum samningi.

3. Bær stjórnvöld samningsríkjanna skulu koma sér saman um framkvæmd þessarar greinar í samræmi við ákvæði 26. gr. samningsins.

VII. kafli
Lokaákvæði.

30. gr.
Gildistaka.

1. Þessi samningur er háður fullgildingu eða samþykki í samræmi við stjórnskipulega málsmeðferð hvors sammingsríkis um sig. Sammingsríkin skulu skiptast á skjölum um fullgildingu eða samþykki eins fljótt og auðið er.
2. Samningurinn skal öðlast gildi þegar skipti hafa farið fram á skjölum um fullgildingu eða samþykki og skulu ákvæði hans koma til framkvæmda:
 - (a) að því er varðar staðgreiðslu- eða afdráttarskatta, vegna upphæða sem móttæknar eru 1. janúar eða síðar á því almanaksári sem er næst á eftir því ári þegar samningurinn öðlast gildi;
 - (b) að því er varðar aðra skatta á tekjur og eignir sem unnt er að innheimta á skattímabili sem hefst 1. janúar eða síðar á því almanaksári sem er næst á eftir því ári þegar samningurinn öðlast gildi.

31. gr.
Uppsögn.

Samningur þessi skal gilda þar til annað samningsríkja segir honum upp. Hvort samningsríki um sig getur sagt upp samningnum eftir diplómatískum leiðum með skriflegri tilkynningu um uppsögn eigi síðar en sex mánuðum fyrir lok hvers almanaksárs þegar fimm ár eru liðin frá því að samningurinn öðlast gildi. Í því tilviki skal samningnum ekki beitt:

- a) að því er varðar staðgreiðslu- eða afdráttarskatta, vegna upphæða sem móttæknar eru 1. janúar eða síðar á því almanaksári sem er næst á eftir því ári þegar tilkynnt er um uppsögnina;
- b) að því er varðar aðra skatta á tekjur og eignir sem unnt er að innheimta á skattímabili sem hefst 1. janúar eða síðar á því almanaksári sem er næst á eftir því ári þegar tilkynnt er um uppsögnina.

ÞESSU TIL STAÐFESTU hafa undirrituð, sem til þess hafa fullt umboð, undirritað samning þennan.

Gjört í Róm hinn 10. september 2002, í tveimur frumeintökum á íslensku, ítölsku og ensku og skulu allir textarnir jafngildir. Ef vafi leikur á túlkun eða beitingu samningsins skal enski textinn ráða.

Fyrir hönd ríkisstjórnar
lýðveldisins Íslands

Sigríður Snævarr

Fyrir hönd ríkisstjórnar
lýðveldisins Ítalíu

Daniele Molgora

BÓKUN

við samninginn milli Lýðveldisins Íslands og Lýðveldisins Ítalíu til að komast hjá tvísköttun og koma í veg fyrir undanskot frá skattlagningu á tekjur og eignir.

Við undirritun samningsins í dag milli Lýðveldisins Íslands og Lýðveldisins Ítalíu til að komast hjá tvísköttun og koma í veg fyrir undanskot frá skattlagningu á tekjur og eignir hafa undirritaðir komið sér saman um eftirfarandi viðbótarákvæði sem skulu vera óaðskiljanlegur hluti af samningnum.

Það er sameiginlegur skilningur samningsríkja að:

1. Verði eignarskattur tekinn upp á Ítalíu, með vísan til b-liðar 3. mgr. 2. gr., skuli þessi samningur taka til slíks skatts og komist skal hjá tvísköttun í samræmi við ákvæði 24. gr. þessa samnings.
2. Hugtakið „aðili heimilisfastur í samningsríki“, með vísan til 1. mgr. 4. gr., gildi einnig um viðkomandi ríki og sjálfstjórnar- eða stjórnarsýsluhérað eða sveitarstjórn þess.
3. Hugtakið „útgjöld sem stofnað er til af hálfu föstu atvinnustöðvarinnar“, með vísan til 3. mgr. 7. gr., merki útgjöld sem tengjast beint starfsemi föstu atvinnustöðvarinnar.
4. Með vísan til 8. gr. taki hagnaður af rekstri skipa eða loftfara á alþjóðaleiðum til eftirfarandi:
 - (a) hagnaðar af þurrleigu skipa eða loftfara sem notuð eru á alþjóðaleiðum,
 - (b) hagnaðar af notkun eða leigu á gámum ef slíkur hagnaður tengist hagnaði af rekstri skipa eða loftfara á alþjóðaleiðum.
5. Með vísan til 4. mgr. 10. gr., 3. mgr. 11. gr., 4. mgr. 12. gr., 2. mgr. 22. gr., beri ekki að túlka síðasta málslíð þannig að brjóti í bága við reglur sem settar eru fram í 7. og 14. gr. þessa samnings.
6. Með vísan til 1. og 2. mgr. 19. gr., falli endurgjald sem greitt er manni vegna þjónustu við Utanríkisviðskiptastofnun Ítalíu (Italian Foreign Trade Institution, I.C.E.), sem og við Seðlabanka Íslands og Útflutningsráð Íslands, undir ákvæði um opinber störf.
7. Ákvæði 3. mgr. 29. gr. skuli ekki hindra bær stjórnvöld samningsríkjanna í að nota aðrar aðferðir, samkvæmt gagnkvæmu samkomulagi, við beitingu þeirra takmarkana sem kveðið er á um í samningnum.

8. a) Þrátt fyrir önnur ákvæði samningsins skuli aðili með heimilisfesti í samningsríki ekki njóta lækkunar eða undanþágu hins samningsríkisins frá þeim sköttum sem samningurinn tekur til ef megintilgangurinn eða einn megintilgangurinn að baki heimilisfesti slíks heimilisfasts aðila eða aðila sem tengist honum var að njóta samkvæmt samningi þessum hagsbóta sem ella hefðu ekki verið fyrir hendi.

Bær stjórnvöld samningsríkjanna skulu hafa samráð áður en þessu ákvæði er beitt í tilteknu máli.

b) Ekkert í þessum samningi skuli hafa áhrif á framkvæmd innlendra ákvæða til að koma í veg fyrir undanskot frá skattlagningu og skattasniðgöngu er varða takmörkun útgjalda og sérhvern frádrátt sem kann að leiða af viðskiptum fyrirtækja samningsríkis og fyrirtækja í hinu samningsríkinu, ef megintilgangurinn eða einn megintilgangurinn að baki slíkra fyrirtækja eða viðskipta þeirra á milli var að njóta hagsbótanna sem kveðið er á um í samningnum og sem ella hefðu ekki verið fyrir hendi.

9. Ekkert í þessum samningi skal hindra samningsríki í að beita innlendum skattalögum til að koma í veg fyrir undanskot frá skattlagningu og skattasniðgöngu.

ÞESSU TIL STAÐFESTU hafa undirrituð, sem til þess hafa fullt umboð, undirritað þessa bókun.

Gjört í Róm hinn 10. september 2002, í tveimur frumeintökum á íslensku, ítölsku og ensku og skulu allir textarnir jafngildir. Ef vafi leikur á túlkun eða beitingu bókunarinnar skal enski textinn ráða.

Fyrir hönd ríkisstjórnar
lýðveldisins Íslands

Sigríður Snævarr

Fyrir hönd ríkisstjórnar
lýðveldisins Ítalíu

Daniele Molgora